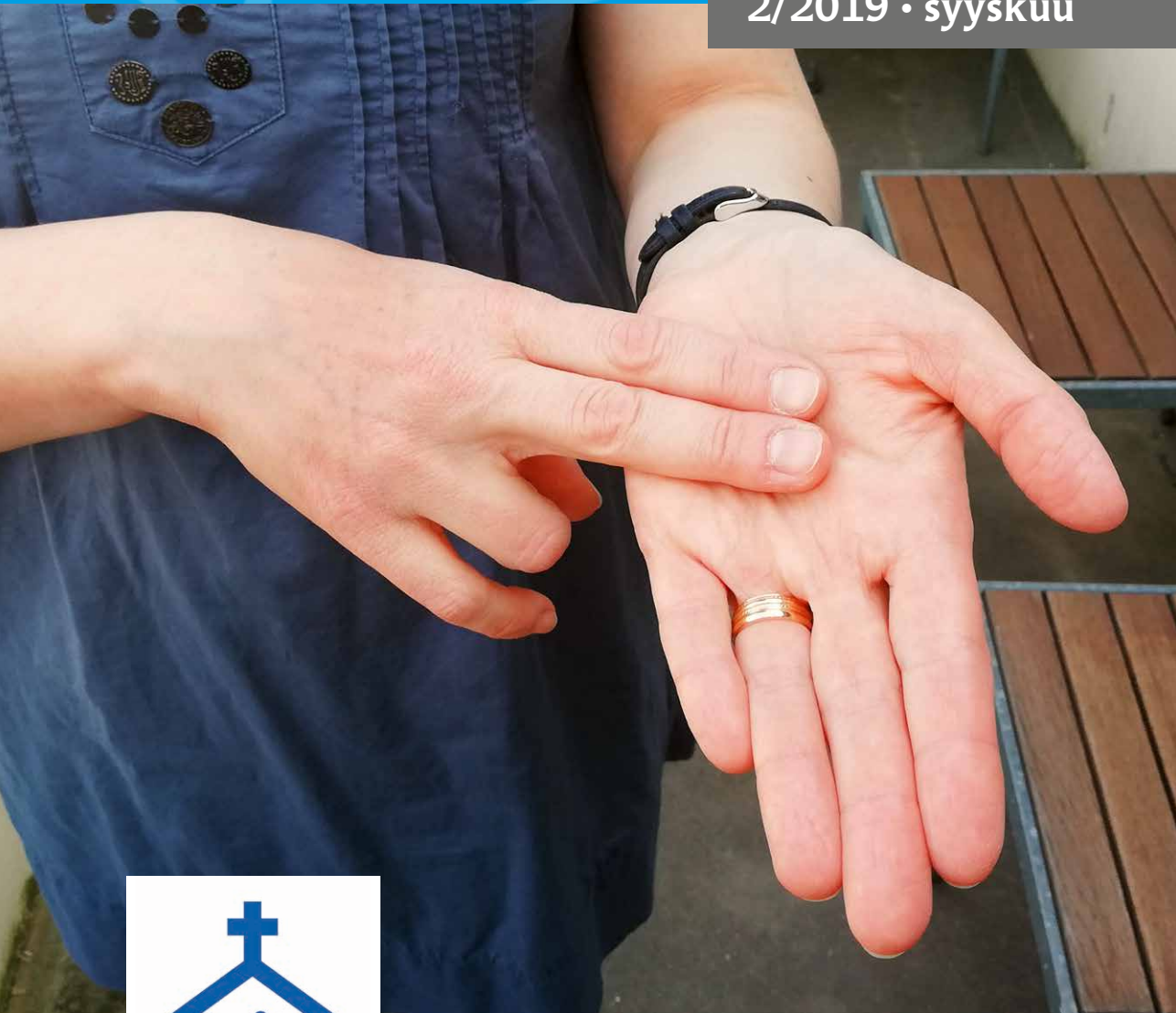
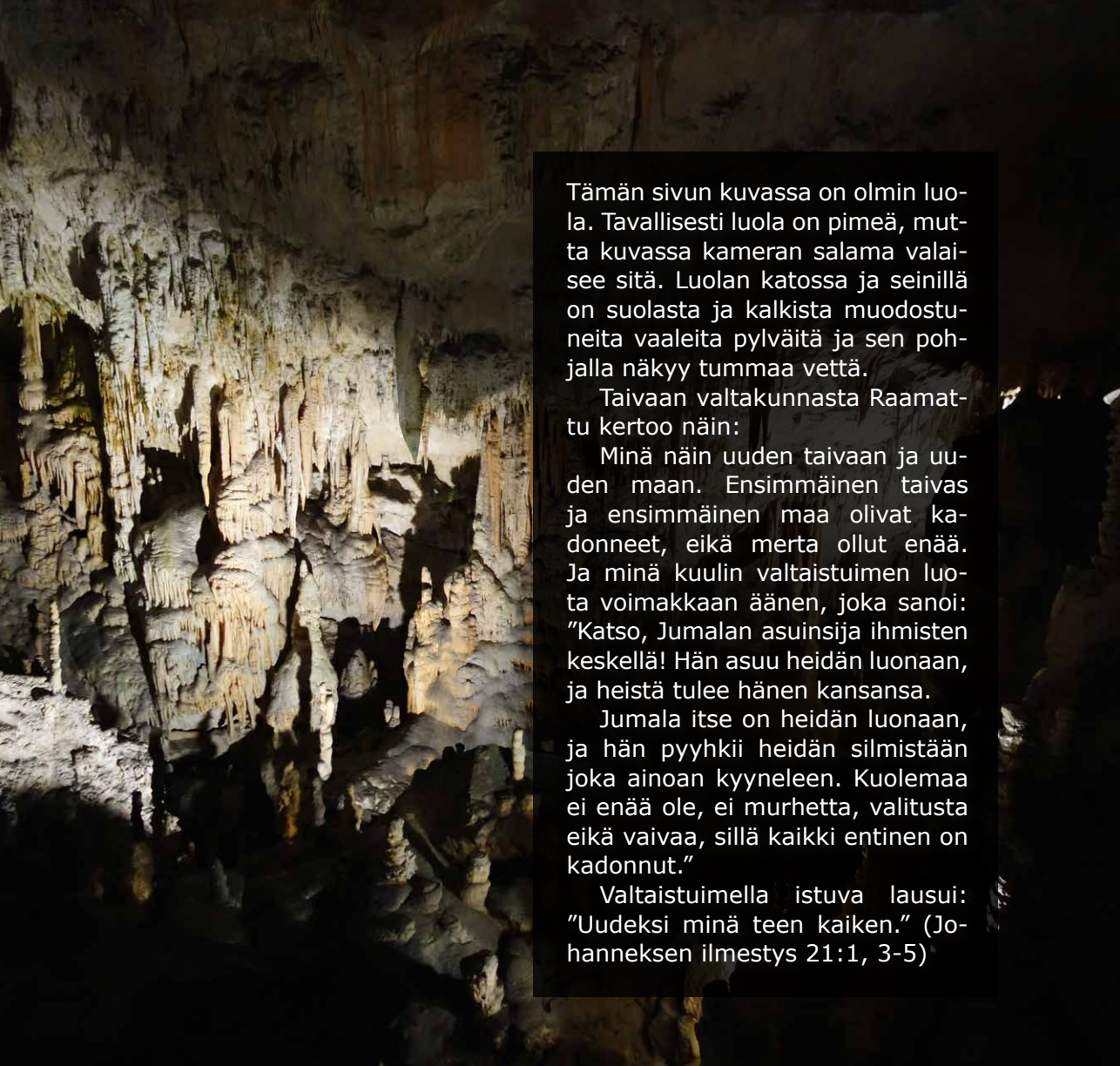

Hiljainen *seurakunta*

2/2019 • syyskuu

KIRKKOHALLITUS⁺
Jumalanpalvelus ja yhteiskunta

Tämän sivun kuvassa on olmin luola. Tavallisesti luola on pimeää, mutta kuvassa kameran salama valaisee sitä. Luolan katossa ja seinillä on suolasta ja kalkista muodostuneita vaaleita pylväitä ja sen pohjalla näkyy tummaa vettä.

Taivaan valtakunnasta Raamattu kertoo näin:

Minä näin uuden taivaan ja uuden maan. Ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta ollut enää. Ja minä kuulin valtaistuimen luota voimakkaan äänen, joka sanoi: "Katso, Jumalan asuinsija ihmisten keskellä! Hän asuu heidän luonaan, ja heistä tulee hänen kansansa.

Jumala itse on heidän luonaan, ja hän pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyynel. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut."

Valtaistuimella istuva lausui: "Uudeksi minä teen kaiken." (Johanneksen ilmestys 21:1, 3-5)

Hiljainen Seurakunta

Päätoimittaja: Maria Lindberg, PL 210, 00131 Helsinki
Toimitus: Kuurojenpapit
Varainhoito ja osoiterekisterit:
Kirkkohallitus/KJY, PL 210, 00131 Helsinki

Ilmestyminen: Kolme kertaa vuodessa

ISSN 0359-5625 (Painettu)
ISSN 2341-5975 (Verkkojulkaisu)

Kannen kuva: Petri Majatie

4041 0955
Painotuote

Taivas, minä ja olmi

Tapasin heinäkuussa erikoisen eläimen. Sen nimi on olmi.

Olmi näyttää pitkulaiselta liskolta: se on 25-30 senttiä pitkä, sen etujaloissa on kolme sormea ja takajaloissa varpaat. Iho on hyvin vaalea, samanvärisen kuin minulla. Iho myös tuntuu samalta kuin ihmisen iho. Olmi ei näe, mutta sillä on herkkä tuntoaisti. Olmi elää vain Alppivuorten alla olevissa luolissa. Sillä ei ole sukulaisia, vaan se on ainoa lajiaan. Tuossa kuvassa olen olmi-pehmolelun kanssa.

Tapasin olmin slovenialaisessa luolassa. Luolassa oli pimeää, kylmää ja märkää. Olmi ui rauhassa lammikossa ja ehkä tunsin, että suuri hahmo oli lähellä. Minä pidin taskulamppua, katselin sitä ja mietin, miten erilaisia maailmamme ovat.

Muistin tapaamisemme vielä pitkään. Mietin myös oman maailmani ja olmin maailman eroja: minun maailmani on lämmin (ainakin kesällä), valoisa ja täynnä elämää. Täällä on erilaisia vuodenaikoja, ruokia, maita ja säitä. Olmin maailma on sen kotiluola. Luolan lämpötila ja sää eivät muutu, eikä siellä ole muita asukkaita. Olmi tuntee kotiluolan kivet, vedet ja pienet eliöt, joita se syö. Siinä on sen koko maailma.

Olmi ei varmasti osaa kuvitella, miten ihmeellinen maailma luolan ulkopuolella on. Miten se voisi osata? Kaikki olmit ovat aina asuneet pimeissä luolissa.

Tapaamisen jälkeen mietin pitkään, näyttääkö tämä maailma Jumalan silmissä samanlaiselta kuin olmin luola minun silmissäni? Ehkä minä en vain osaa kuvitella, miten hienoa Jumalan luona on, koska me ihmiset olemme aina asuneet tässä maailmassa.

Jos näin on, ajattele, kuinka kiinnostava on se päivä, kun tämän luolan (eli maailman) ovi avataan taivaan valtakuntaan. Millainen valo, ilo ja elämä siellä odottavat!

Siunattua syksyä sinulle, hyvä lukija!

Terveisin
Päivi Liiti, Oulun piirin kuurojenpappi

Aamen on lyhyin mahdollinen uskontunnustus.

Fanita Jumalaa – sano aamen. Mutta vain, jos tarkoitat sitä. Heprean-kielinen sana tarkoittaa totisesti, niin olkoon, varma, luotettava ja tosi. Jes 65:16 mukaan Jumala on aamenen Jumala, todellinen ja oikea.

Jos sanot johonkin asiaan: Aamen, se tarkoittaa, että esim kyseinen puhe on Jumalan innoittamaa ja vaikuttamaa.

Kun olet ehtoollisella ottanut vastaan viinin ja leivän, pappia ei kannata kiittää. On parempi viittoja: ”Kiitos Jeesus” tai: ”Aamen”. Näin todistat, että leipä ja viini ovat Kristuksen ruumis ja veri, ikuisen elämän lähde.

Ylistyksessä aamen on sen päätössana Room 9:5 ja 11:36 mukaan.

Ilm 3:14:ssa Jeesus käyttää itsensä nimeä aamen. Tällä tarkoitetaan sitä, että koko Jeesuksen elämä on Jumalan profetioiden ja lupausten täyttymys. 2 Kor 1:20.

Raamatussa aamen-sanaa ei käännetä silloin, kun se päättää rukouksen tai siunauksen.

Vain Johanneksen evanliumissa Jeesus käyttää sanaa kaksi kertaa peräjäälkeen. Näissä raamatunkohdissa sanat eivät viittaa mihinkään aiempaan, ja siksi ilmaisu käännetään ilmaisulla: Totisesti, totisesti.

Testi: Voitko kommentoida tätä kirjoitusta sanalla: Aamen?

Vastaus: En suosittelen, sillä vaikka se onkin totta, se ei ole Jumalan Hengen innoittama.

Pääsevätkö eläimet taivaaseen?

Raamattu ei kerro ihan suoraan eläinten taivasasioista. Vanhassa Testamentissa sanotaan lyhyesti ”ihmistä ja eläintä sinä autat, Herra” (Ps. 36:7). Lisäksi eläimet olivat mukana jo alkuaikojen paratiisissa, josta Vanha Testamentti kertoo. Jotakin vihjeitä eläinten kuolemanjälkeisyydestä me voimme saada myös Uudesta Testamentista. Roomalaiskirjeessä sanotaan, että koko luomakunta odottaa Jumalan lasten vapautta ja kirkkautta. Luomakunta tarkoittaa kaikkea Jumalan luomaa, ei ainoastaan ihmisiä. Siksi koko luomakunnalla on toivoa (Room. 8:20-21). Tämä taas tarkoittaa, että ajatus eläinten pääsemisestä taivaaseen on ihan mahdollinen, mutta ihan varmaa vastausta asiaan on vaikea löytää.

Entä mitä eläinlajeja taivaassa voisi ehkä tavata? Esimerkiksi teologin tohtori, tutkija ja pappi Kari Kuula on pohtinut asiaa näin: ”Ehkä ei bakteereita ja hyttysiä... Niitä jotka kykenevät itsensä tiedostavaan vuorovaikutukseen ympäristönsä kanssa eli joiden kohdalla voidaan puhua jonkinlaisesta persoonallisuudesta. Ehkä nämä eläimet uskovat Jumalaan samalla sanattomalla tavalla kuin kastettu sylivauva. Uskohan ei ole pohjimmiltaan tietoista toimintaa, vaan sisimmän avoimuutta Jumalan läsnäololle. Kenties jotkut eläimetkin pystyvät siihen.”

(lähde: kuopionseurakunnat.fi/tutki-uskoa/)

Haluatko oman kysymyksesi tähän lehteen? Lähetä viesti tai kerro kysymyksesi jollekin kuurojenpapeista. Kysymyksiin vastaavat kaikki kuurojenpapat vuorollaan.

Jorma Rantalan konfirmaatiomuistoja

Milloin sinut konfirmoitiin?

-Meillä oli joka iltapäivä kolme tuntia rippikouluopetusta Mikkelin kuurojenkoulussa. Lähdimme myös ennen konfirmaatiota retkelle jumalanpalvelukseen Kangasniemen kirkkoon. Minut konfirmoitiin Helatorstaina 11.5.1972 Mikkelin kirkossa. Ryhmässämme oli 19 konfirmoitavaa, kymmenen tyttöä ja yhdeksän poikaa. Sekä kuurojenpappi. Kirkossa oli runsaasti oppilaita, vanhempia ja sukulaisia. Konfirmaation jälkeen tytöt ja pojat söivät kuurojenkoulun ruokalassa sekä ulkona pihalla.

Kuka oli pappina?

-Se oli kuurojenpappi Veikko Väätäinen, kotoisin Kuopiosta. Hän oli miellyttävä pappi ja viittoi hyvin. Mutta hän ei koskaan selittänyt mitä Raamatun eri asiat tarkoittivat.

Muistatko jotain itse opetuksesta?

–Muistan aina kymmenen käskyä tärkeänä osana opetusta.

Jännittikö konfirmaatio sinua?

–Minua ei jännittänyt kirkossa, meitähän oli iso ryhmä. Konfirmaation jälkeen jatkoin vielä vuoden kuurojen keskikoulua ja sain päästötodistuksen 31.5.1973. Keskikoulun jälkeen olin kesätöissä kasvihuoneella. Sen jälkeen opiskelin kaksi vuotta rakennusalaan Turun kuulovammaisten ammattikoulussa.

Olivatko vanhempasi mukana kirkossa?

–Isäni Eero, äitini Maila ja isoisäni Viljami, sekä setäni Aarne Rantala Leena-vaimoineen sekä heidän lapset Juhani, Timo ja Heli olivat mukana. Sain kyllä lahjoja; kameran, rannekellon, kultasormuksen ja solmioneulan. Sormusta olen harvoin käyttänyt, se ei oikein sovi puusepän työhön. Mutta sekä sormus että solmioneula ovat laatikossa tallessa, ja olen käyttänyt niitä juhlissa. Ja puku on säilynyt hyvin 47 vuotta!

Oliko jotain mitä sait alkaa tehdä nyt kun konfirmoituna olit ”iso poika”?

–Olin jo 16 vuoden ja kahdeksan kuukauden ikäinen kun pääsin ripille. Muistan, että valokuvasin mielelläni paljon uudella kamerallani.

Helsingin kuurojen seurakuntatyö sai kaksi taidelahjoitusta

Vantaan ja Helsingin seurakunnan neuvoston yhteinen kokous pidettiin 28.11.2018 ja kokouksessa Ekaterina Kukkonen yllätti Helsingin seurakunnan työntekijät lahjoittamalla kaksi ristipistotyötä. Ekaterina on tehnyt kaksi ristipistotaulua. Ensimmäisen työn nimi on "Enkeli" ja toisen työn nimi on "Opetuslapset Jumalan kämmenellä." Tämä taidelahjoitus yllätti positiivisesti meidät kaikki. Diakonissa Päivi Korhonen ja kuurojenpappi Janne Rissanen pohtivat, mihin sijoittavat taulut niin, että kaikki saavat nauttia upeista töistä.

Ekaterina kertoo töistään

Taidelahjoituksen yhteydessä Ekaterina Kukkonen piti puheen, jossa hän kertoi töistä ja syistä, miksi lahjoitti taulut Helsingin kuurojen seurakuntatyöhön.

”Haluan antaa nämä ristipistotaulut pienenä kiitoksena näinä vuosina kaikesta avusta, minkä olen saanut Helsingin kuurojen seurakunnasta. Olin muuttanut tähän maahan ja synnyttänyt lapsia ja yksinhuoltajana olen yrittänyt selviytyä tavallisesta arjesta. Välillä arki on tuntunut todella vaikealta ja välillä raha ei ole riittänyt ruokaan. Seurakunta on tullut vastaan vaate- ja ruokalahjoituksessa, joka on ollut korvaamattoman tärkeää. Lapset ovat saaneet hyvän elämän ja lapsilla menee hyvin elämässään, koska olemme saaneet kaiken tarvittavan tuen seurakunnasta. En voi unohtaa tätä lämpöä ja tukea. Se on ollut mittaamattoman suurta.”

Emme ole koskaan yksin

Enkelitaulu on saanut ajatuksen, että emme ole koskaan yksin. Meillä on aina joku turvana. Enkeli on Jumalan sanansaattaja ja Ekaterina uskoo, että meillä kaikilla on henkilökohtainen suojeluenkeli, joka aina kulkee vieressä.

”Opetuslapset Jumalan kämmenellä” taas kuvastaa, että yhteisön voima on tärkeää ja ketään ei saa jättää yksin ja kun toinen tarvitsee apua, on apua tarjottava. Jokainen opetuslapsi on tärkeä osa kaikkea ja kantava voima on usko Jumalan suuruuteen ja Hänen hyvyyteensä ja kaiken läpäisevän rakkauteen.

Tämä on hyvin pieni kiitos kaikesta hyvästä, mitä olen saanut. Kiitos teille kaikille.”

Kesäretket Håkansbölen kartanoon

Hgin srk:ien kuurojentyö järjesti kaksi eri retkeä kesäkuun alkupuolella Håkansbölenin kartanoon Vantaan Hakunilaan. Toinen oli yhteistyössä Hgin Kuurojen Yhdistyksen seniorikerhon, toinen Ainolan kuurojen päivätoiminnan kanssa. Ilmat olivat molemmissa retkissä kauniit.

Molemmissa retkissä oli opastettu, todella mielenkiintoinen kartano-kierros. Oppaan mukaan pitää käyttää nimitystä "Håkansbölenin kartano" eikä kääntää "Hakunilan kartano."

Paikan viittomanimi on sama kuin Håkan- porvoolaisella kuurolla + kylä-viittoma

Kaksi kuuroa, nyt jo kuollutta, miestä ovat kertoneen minulle, että he olivat 1950 - 60 luvuilla työssä Håkansbölenin kartanossa. He työskentelivät maataloustöissä ja hevostenhoidossa.

Kartanon välittömässä läheisyydessä on Pehtorin talo, jossa on viehättävä kahvila, jossa myydään muun muassa herkullista lohikeittoa.

▲ Håkansbölenin kartanon taidolla tehty pienoismalli ihastutti. Miniatyirikokoiset huonekalut, jopa kirjoja

▲ Håkansbölenin kartanon lasten vanha keinuhevonen. Tehty oikeasta nahasta.

▲ Vasemmalla keltainen rakennuksen kulma: Pehtori-kahvila. Alueella myös muita vanhoja rakennuksia

◀ Ikivanha puu, mikä? Sen alla oli myös "pieni huone", tonttujen vessa

Vuosijuhlat Oulussa – tulikokeeni

Kuurojen Lähetys ry:n perinteiset vuosijuhlat pidettiin tämän vuoden maaliskuussa Oulussa. Itselleni nämä vuosijuhlat olivat ensimmäinen kerta ja "tulikoe", niin kuin jotkut jäsenistämme tulivat sanomaan minulle juhlien aikana. Jännitimme kovasti, että kuinka moni jaksaa lähteä matkustamaan pohjoiseen asti, mutta yllätyksemme oli suuri, sillä osanottajamäärä oli runsas! Kiitos siitä teille kaikille!

Oulun kuurojen diakoni Anne-Mari Kyllönen ja kuurojenpappi Päivi Liiti toimivat erittäin aktiivisesti juhlien järjestämisen suhteen. He olivat keränneet suuren joukon vapaaehtoisia Oulun alueelta, jotka kaikki olivat innokkaina mukana mahdollistamassa nämä juhlat. Lämpimin ajatuksin mietin teistä jokaista vieläkin.

Näin ensikertalaisena ajelin Turusta Ouluun täyteen ahdetun auton kanssa, ihmetykseni oli suuri, kun olin ajatellut purkavani auton ihan yksin, mutta ovella olikin joukko vapaaehtoisia valmiina töihin. Auton purkaminen tapahtui silmänräpäyksessä! Tästä oli hyvä aloittaa juhlat. Kaikki järjestelyt sujuivat joustavasti ja juhlien ilmapiiri oli erittäin lämmin. Monet teistä tulivat esittelemään itsensä minulle ja olikin mielenkiintoista nähdä, kuinka pitkään suurin osa on ollut mukana tukemassa Kuurojen Lähetys ry:n tärkeää työtä.

Ohjelmaa oli monenlaista, kuoron kauniista esityksistä vähän keveämpiin esityksiin. Saimme myös kuulla saamelaisen kulttuurista sekä Tansanian lähetystyöntekijän kertomuksia. Lauantai-ilta venyi

myöhään runsaan arpajaispöydän ja il-tajuhlien äärellä. Tilaisuuksien välillä oli mahdollisuus käydä tutustumassa myyjäispöytiin ja kuurojen pappien vanhoihin tavaroihin, sekä tietysti kuviin Tansanian ja Eritrean kuurojenkouluilta. Monet varmasti myös iloitsivat jäälleennäkemisistä vanhojen tuttujen kanssa. Lauantaina oli myös mahdollisuus käydä tutustumassa Piispantaloon, osa ihmisistä ei tänne ehtinyt tiukan aikataulun vuoksi.

Kuurojen Lähetys sai myös uuden hallituksen ja pitkään puheenjohtajana toiminut Riitta Kuusi vetäytyi tehtävästään ansaituille eläkepäiville. Uusi puheenjohtaja on Kristiina Hovi Kuopiosta.

Sunnuntaina meillä oli messujumalanpalvelus, jossa Piispa Jukka Keskitalo saarnasi. Messu oli kaksikielinen ja erittäin koskettava. Monet pyyhkivät silmäkulmiaan kauniisti viitottujen hengellisten laulujen koskettaessa. Päätösjuhlassa kiitimme vielä vanhaa puheenjohtajaa ja uusi puheenjohtaja kertoi tervehdyksensä.

Kaiken kaikkiaan juhlista jäi lämmin olo ja on hienoa nähdä, kuinka niin moni on avannut sydämensä auttamaan pieniä kuuroja lapsia Tansaniassa ja Eritreassa. On hienoa olla osana tätä sydämellistä pitkäjänteistä auttajien porukkaa. Kiitos teille kaikille!

Mirva Kulmala
Toiminnanjohtaja
Kuurojen Lähetys ry

Päiväretki Vivamoon 7.6.2019.

Kokoonnuttiin Tikkurilan Vernissakatu 4:n pihalle odottamaan Packalénin bussia. Siitä lähdime bussilla klo 9.15 kohti Myyrmäen kirkkoa hakemaan lisää retkeläisiä. Mukana oli yli 40 henkeä. Meitä oli kahdeksan kuuroa, joista viisi asपालाista sekä Seija Einola ja muut työntekijät.

Sitten ajettiin kohti Lohjaa ja sen kautta Vivamon raamattukylään. Seija Einola haki pääsy -ja ruokaliput ja ne jaettiin jokaiselle. Sitten menttiin näyttämön pihan alueelle, josta aloitettiin näytelmä: LAUPIAS SAMARIALAINEN.

Missä ovat aikamme samarialaiset?

Näytelmä esitettiin ulkona kolmessa eri osassa. Näytelmä nosti esille ihmisen vastuun toisesta ihmisestä ja samalla koko luomakunnasta. Keitä ovat ne, jotka kipeästi tarvitsevat apua tänään? Keitä ne, jotka kulkevat ohi? Missä ovat aikamme samarialaiset?

Jeesus kertoi vertauksen laupiaasta samarialaisesta lainopettajille, jotka halusivat haastaa häntä. Rosvojoukko ryöstää miehen ja jättää hänet makaamaan piestynä tienposkeen. Pappi ja leeviläinen kulkevat ohi, mutta samarialainen mies pysähtyy ja auttaa.

Luukas 10:26-27

”Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi ja oli ryöstetyn miehen lähimmäinen” Lainopettaja vastasi: ” Se, joka osoitti hänelle laupeutta.” Jeesus sanoi: ”Mene ja tee sinä samoin”.

Tyytyväisenä lounaalle

Näytelmä oli raamatullinen ja mielenkiintoinen. Esityksen ajan paahtava aurinko paistoi ja oli kaunis ilma, hatut ja lippalakit suojasivat auringolta. Näytelmän jälkeen söimme lounasta kahvin kera ja sitten lähdettiin kotiin päin ensin Myyrmäkeen, sen jälkeen Tikkurilaan Vernissakadun pihalle. Retki oli mennyt hyvin ja näytelmästä saimme iloisen mielen.

Oulusta Ahvenanmaalle ja takaisin

Milloin? Neljä päivää kesäkuun alussa 2019

Kuka? Yhteensä 36 henkilöä: kuuroja, kuurosokeita ja kuulovammaisia Oulusta, Kainuusta ja Pohjois-Pohjanmaalta. Ryhmän vetäjä oli Anne-Mari Kyllönen Oulun seurakunnista.

Millainen reitti? Lähtö Oulusta, ryhmäläisiä mukaan matkalta, 1. yö Turun Birgittalaisluostarissa, aamulla laivalle, 2. yö Maarianhaminassa hotellissa, 3. yö Tampereella hotellissa, paluu Tuurin ostoskeskuksen kautta Ouluun.

Miksi? Koska matkustaminen yhdessä on mukavaa ja turvallista! Ahvenanmaa on kaukana, ja moni ei lähde sinne asti yksin. Kesäretki on myös pitkä perinne, olemme retkeilleet Suomessa ja naapurimaissa monta kertaa.

Mikä oli parasta? Erilaiset ihmiset pitävät erilaisista asioista. Moni nautti Maarianhaminasta, ja myös laivan lounas buffetpöydästä oli erittäin hyvä. Luostari ja iltahartaus luostarin kirkossa antoivat rauhalliset yönöt.

Laadukas viittomakielentaito on kaiken perusta kuurojentyössä

Kirjoitan aiheesta, koska olen muutamien kuurojen luoman WhatsApp-ryhmän jäsen. Ryhmässä keskusteltiin muutamien kirkon työntekijöiden heikosta viittomakielen taidosta. He ovat turhautuneita asiaan ja haluavat asiaan muutoksen, mutta heiltä puuttuu tarvittavat työkalut. Olen osallistunut jumalanpalveluksiin ja katsellut Facebookin Viittova seurakunta-ryhmän videoita. Voin siis samaistua ja ymmärtää uskovien viittomakielisten turhautumisen. Ongelma on valtakunnallinen.

Toimituksia vaikea ymmärtää

Olen tiedustellut muiden ajatuksia. Monet viittomakieliset ovat tilanneet viittomakielen tulkin kirkollisiin toimituksiin (hää, hautajaiset, kastajaiset ja jumalanpalvelukset). Pappi on siis viittomakieltä taitamaton. Kirkollisessa toimituksessa voi olla, että pappi on ainoa henkilö, joka ei osaa viittoa. Kuuroilla on oikeus tilata kuurojenpapin toimittamaan, mutta he eivät halua sitä. Kuurojenpapin viittomakielentaito ei riitä suorittamaan tehtävää heille tärkeänä päivänä. Eräs iäkäs nainen tarvitsi hengellistä ohjausta. Hän ahdistui vielä enemmän, koska ei ymmärtänyt mitä kirkon työntekijä viittoi. Näiden kokemusten jälkeen olen pohtinut, yrittänyt ymmärtää ja ollut hyvin hämmentynyt. Miksi tähän tilanteeseen on päästy?

Ongelma rekrytoinnissa?

Olen pohtinut kirkon työntekijöiden rekrytointiprosessia. Miten tärkeänä pidetään viittomakielen taitoa? Ketkä arvioivat palkattavien viittomakielen taidon? Minkä tasoista sen tulee olla? Onko rekrytoinnissa kysytty viittomakielisen ammattilaisen neuvoa?

Meillä viittomakielisillä on oikeus saada laadukasta palvelua äidinkielenlämme. Kirkollisissa toimituksissa, hengellisessä keskusteluissa, neuvonnassa ja ohjauksessa sekä vaikeissa elämäntilanteissa. Tällä hetkellä tämä ei toteudu valtakunnallisesti.

Viittomakielen taitoon kuuluu useita osia: viittomakielen tuottaminen, toisen henkilön kielen ymmärtäminen ja sujuva keskustelu viittomakielellä. Kuurojentyöntekijöiden tulee tuntea kuurojen kulttuurin, historian ja osata keskustella sujuvasti. Heidän tulee osata esittää asiansa selkeästi ja ymmärrettävästi viittomakielellä.

Onko käynyt niin, ettei rekrytointiprosessissa ole löytynyt viittomakielen taitoista työntekijää, joten palkattu henkilö on sitoutunut opiskelemaan viittomakielen? Jollain tavoin perehdytys on mennyt metsään. Viittomakielen opiskeluun ei ehkä ole sitouduttu? Siitä huolimatta työntekijä on saanut vakinaisen viran kuurojentyössä. Onko työntekijä ollut riittävän aktiivinen tässä asiassa hakeutumalla koulutuksiin ja osallistumalla kuurojen tapah-tumiin? Ehkä työntekijän esimies ei ole tukenut viittomakielenopiskelua? Olen pohtinut, miten työntekijän omatunto sallii työskennellä näin. Viittomakielen taidon riman alitus ei palvele viittomakielistä yhteisöä. Onko työntekijä sokea omaan kielitaitoonsa? Ehkä kukaan seurakuntalainen ei

ole tullut sanomaan hänelle, että hänen pitäisi kehittää viittomakielentaitoa paremmaksi?

Toivottavasti keskustelu jatkuu

Toivon, että tämä kirjoitus havahduttaa kuurojentyöntekijät ja heidän työnantajansa aloittamaan yhteisen prosessin viittomakielisten yhteisön kanssa. Kielellinen epäkohta tulisi saada korjatuksi. Toivon, että keskustelu muuttuu yhteiseksi asiaksi eikä puhuta kenenkään selän takana. Julkinen ja yhteinen asiallinen keskustelu vie asioita eteenpäin. Toivon mukaan kirkko tulee tässä asiassa vastaan.

Jyväskylän yliopisto kehittää viittomakielen taitotasokuvaimet ja arviointikriteerit. Taitotaso on kuvattu kuusiportaisen asteikon avulla. Se on yhteismitallinen Euroopan neuvoston PRO Sign- hankkeessa kehitettyjen viittomakielen taitotasokuvainten kanssa. Tämä työkalu voidaan ottaa käyttöön ja liittää kehityskeskusteluun työntekijän kanssa. Viittomakielen taidon seuraaminen on jatkuvaa ja osa työnkuvaa.

Nelson Mandelan sanoin. "Kun puhut toiselle ihmiselle kielellä, jota hän ymmärtää, keskustelu jää pään tasolle. Kun puhut hänen kanssaan hänen omalla kielellä, kosketat hänen sydäntään."

Pirkko Johansson
Helsinki

Vastine Hiljainen seurakunta -lehteen

On hyvä asia, että kirkon työtä pidetään tärkeänä. Suomen ev.lut. kirkon viittomakielinen työ on eri alueilla erilaista, ja myös seurakuntalaisten toiveet käytetyn viittomakielen (esim. viittomakieli/viittominen suomen kielen mukaan) suhteen vaihtelevat. Kuurojentyöntekijöiden rekrytoinnissa on ollut vaihtelevia käytäntöjä, sillä toistaiseksi viittomakielentaitoisia hakijoita on ollut vähän. Toivottavaa on, että jatkossa myös viittomakielisiä hakijoita tulee enemmän.

Kuurojenpapeilla riittävänä taitotasona on pidetty K- tai vastaavaa tasoa. Tämä taso kaikilla nykyisillä papeilla on, ja osan rekrytoinnissa on ollut mukana viittomakielisiä henkilöitä. Kun kielitaitokriteerit tulevat uudistumaan, myös rekrytointikäytännöt muuttuvat. Kirkko myös tarjoaa säännöllistä kielikoulutusta työntekijöilleen. Kuurojenpappi käy esimiehen kanssa vuosittain kehityskeskustelun, jossa yhtenä aiheena on myös viittomakielen taito ja sen kehittäminen.

Kuurojentyö on tärkeä osa Suomen ev.lut. kirkon toimintaa. Sillä on jo yli 100 vuoden historia. Koko tämän ajan kuurojentyöntekijät ovat puolustaneet kuurojen asemaa ja oikeutta viittomakieleen ja viittomakielisiin palveluihin. Raamatun ja kirkollisten toimitusten viittomakieliset käännökset ovat tästä hyvä esimerkki.

Me kuurojenpapit toivomme palautetta työstämme jatkossakin. Olemme iloisia, jos saamme palautetta ja kehittämisehdotuksia myös suoraan. Tehdään tämä yhdessä!

Terveisin kuurojenpapit Janne, Marja, Petri, Seppo, Maria ja Päivi

Kirja- arvostelu

Perjantaina 10.5.2019 odotettu kirja Liisa Kauppinen elämästä ilmestyi. Se julkaistiin juhlavissa merkeissä, Finlandia-talossa. Samalla juhlittiin Liisa Kauppinen 80v-juhlia. Saimme nauttia upeista puheenvuoroista, puheista, lauluista ja runoista. Juhlat olivat lämminhenkiset ja juhlavat.

Liisasta

Sain tutustua Liisaan muutama vuosi sitten Elävät kädet ry:n merkeissä. Hän tuli yhtenä iltana kokeilemaan bridge-peliä. Kerroin hänelle Ilon kirjasta. Kirja on kooste Dalai Laman ja Desmond Tutun keskustelua ystävyydestä, rakkaudesta ja hyvästä elämästä. Luin Liisalle kohdan kirjasta. Dalai-Lama kertoi, että itseasiassa pakolaisuus oli hänelle hyvä asia, koska se antoi enemmän mahdollisuuksia nähdä erilaisia asioita. Siihen Desmond Tutu vastasi: 'Ahdistus ja suru on monella tapaa asioita, joita ei pysty kontrolloimaan. Ne vain tapahtuvat. Ajatellaan, että joku lyö sinua. Kipu ahdistaa sinua ja aiheuttaa vihaa, ja haluat ehkä lyödä takaisin samalla mitalla. Mutta kun kasvat henkisesti, voit hyväksyä kaiken mitä sinulle tapahtuu. Hyväksyä, että syy tapahtuneeseen ei ole se, että olet tehnyt syntiä - vaan koska se on osa elämää. Kysymys ei kuulu: Miten voin paeta tätä? Kysymys kuuluu: miten voin käyttää tätä johonkin myönteiseen?' Liisa kuunteli tätä hymyillen ja sanoi: ' Kuule Pirkko, olen halannut Desmond Tutua!' Jäin sanattomaksi. Kuulin muuta kautta, että hänkin on lukenut saman kirjan.

Kirjasta

Kirjan alku on säväyttävä ja koukuttava. Liisan kokemukset koulusta saa minut surulliseksi. Hänen kokemansa henkinen ja fyysinen väkivalta on järkyttävää. Kenenkään lapsen ei saa kokea samaa! Onneksi Liisan kotona oli ihmisiä, jotka rakastivat Liisaa ja ymmärsivät hänen tarpeitaan. Hän kasvoi sen turvin ihmiseksi, joka osaa rakastaa ja tulla rakastetuksi. Se on voima, josta Liisa jaksoi eteenpäin.

Lukiessani kirjaa ymmärsin, miten paljon Liisa on tehnyt meidän eteemme. Kuinka monta työtunteja on mennyt eri asioihin.

Kuurojen asema oli Liisan nuoruudessa heikko. Se johtui kielellisestä epätasa-arvosta. Tällä hetkellä kielen tasa-arvo on mennyt hurjasti eteenpäin kiitos Helsingin ja Jyväskylän yliopistojen. Ilman tutkimuksia on vaikea esittää faktoja ja edistää viittomakielen tasa-arvoa.

Tulkkipalvelu on toinen asia, joka on vaatinut voimaponnistelua. Nyt ymmärsin, että juuri se on tukenut minun koulutaivaltani korkeakoulututkintoon. Ilman sitä minun elämäni olisi ollut toisenlainen. Kiitos Liisa!

YK-vammaissopimus on vaatinut valtavasti työtä, verkostoitumista, tutkimuksia, keskustelua eri tahojen päättäjien, ihmisten ja ennen kaikkea aikaa paneutua tähän. Tämä työ on vaatinut kärsivällisyyttä, jämäkkyyttä, ystävällisyyttä ja ennen kaikkea huumoria.

Liisan tahti hengästytti

Lukiessani hengästyn välillä Liisan tahtia ja hänen päämääräänsä laittaa asioita kuntoon. Kuinka monta kertaa Liisa on kokenut turhautumisen, onnistumisen, vihastumisen, rakastumisen ja erilaisia tunteita elämän läpi.

Salla Fagerström kirjoittaa Liisasta kauniisti. Tekstistä näkyy heidän lämmin kunnioituksensa toisiaan kohtaan. Sallalla on sanallisen huumorin lahja. Hihittelin usein hauskoille sananvalinnoille ja jutun käänteille. Sallan tekstiä on ilo lukea. Hänellä on mieletön kirjoittamisen lahja. Toivon lukevani jatkossa hänen kirjoittamia kirjoja.

Uskon kirjan antavan voimaa heille, jotka kipuilevat asioista, jotka ei ole hyvin. Liisa on korostanut, ettei asioita aina voi muuttaa yksin, se vaatii aina yhteistyötä. Yhdessä voidaan saavuttaa asioita. Liisa on 70 miljoonan kuurojen rakastettu presidentti.

Dalai -Lama on sanonut: 'Missä tahansa sinulla on ystäviä, se on kotimaasi, mistä tahansa saatkin rakkautta, se on kotisi.' Voitte vain kuvitella, missä kaikkialta Liisa löytyy.

Kirkolliset

Kastetut

Selma Sylvia Alvinen
Vanhemmat: Marianne Mielityinen
ja Samuli Alvinen, isovelji Kasper

s. 6.2.2019,
kastettu 6.4.2019 Tampereella

Nea Liinu Larjola
vanhemmat: Lari-Pekka Larjola
ja Paula Raukkio

s. 27.2.2019,
kastettu 14.4.2019 Vantaalla

Romeo Alexander Johannes Rantala
Vanhemmat: Jenna Puttonen
ja Diego Rantala

s. 11.1.2019,
kastettu 23.3.2019 Laukaassa

Ester Maria Elisabeth Blundin
vanhemmat: Elina ja Andreas Blundin,
isosisko Matilda

s. 7.6.2019
kastettu 24.8.2019 Vaasassa

*Ystävä sä lapsien,
katso minuun pienehen.
Minne käynkin maailmassa,
sinä olet hoitamassa.
Onni täällä vaihtelee,
taivaan Isä suojelee.*

Virsi 492:1

Kuolleet

Pauli Kalervo Johansson

s. 4.4.1938, Uurainen
k. 10.5.2019, Uurainen

Ellen Kortesaari

s. 15.3.1927, Jalasjärvi
k. 27.6.2019, Oulu

Simo Kujala

s. 05.06.1938, Halsua
k. 13.02.2019, Kaarina

Annikki Marjatta Lahtinen

s. 14.01.1927, Noormarkku
k. 14.03.2019, Hapuoja

Leo Tapio Laine

s. 11.01.1946, Joensuu
k. 10.06.19, Vantaa

Terttu Kaarina Martola	s. 19.1.1936, Karttula k. 9.3.2019 Ävik, Hyvinkää
Maija Iida Kyllikki Nylander	s. 26.8.1935, Hyvinkää k. 28.2.2019, Ävik, Hyvinkää
Urpo Ilmari Parvela	s. 9.10.1945, Kangasala k. 19.5.2019 Ävik, Hyvinkää
Veli Armas Peura	s. 29.4.1939, Saarijärvi k. 11.5.2019, Saarijärvi
Lea Sinikka Pitkäkangas	s. 05.01.1942, Aura k. 27.05.2019, Turku
Sulo Valfrid Rannikko	s. 13.2.1928, Pertteli k. 19.5.2019, Pertteli
Pekka Sakari Ruottu	s. 30.4.1952, Rauma k. 16.3.2019, Ävik, Hyvinkää
Pentti Olavi Simberg	s. 23.12.1930, Noormarkku k. 21.02.2019, Pori
Alpo Matias Sipola	s. 24.2.1930, Ii k. 13.5.2019, Oulu
Marja-Liisa Virtanen	s. 17.1.1951, Lahti k. 31.1.2019, Lahti
Esa Juhani Väliaho	s. 14.5.1961, Oulu k. 12.7.2019, Oulu

*Kiitos sulle kukkasista,
jotka teilläin kukoisti.
Kiitos myöskin ohdakkeista,
jotka mua haavoitti.
Kiitos, että tahdot mulle
elon antaa iäisen.
Kaikesta, oi Herra, sulle
annan ikikiitoksen!*

Virsi 341:4

Seurakuntien diakoniatyöntekijöitä

Espoo

Annika Topio, vs.

Kirkkokatu 1, 02770 Espoo

puh. 040 531 1002

sähköposti annika.topio@evl.fi

Helsinki

Päivi Korhonen

Kolmas linja 22 B, 00530 Helsinki

puh. 09-2340 2544

matkapuh. 050 3019 619

fax 09-2340 2525

sähköposti paivi.korhonen@evl.fi

myös webkamera

Vastaanotto ajanvarauksella.

Iisalmi

Raija Autio

Ilvolankatu 14, 74100 Iisalmi

matkapuh. 044-7335 224

sähköposti raija.autio@evl.fi

Joensuu

Tuula Mertanen

Kirkkokatu 28, 80100 Joensuu

matkapuh. 050 366 0892

(vain tekstiviestit)

sähköposti tuula.mertanen@evl.fi

Jyväskylä

Päivi Lehtinen

PL 103, käyntiosoite Tellervonkatu 5

40100 Jyväskylä

puh. 0505497012

sähköposti paivi.lehtinen@evl.fi

päivystys: ti klo 9-12 ja ke klo 9-11

webkamera-aika: ke klo 11-12

paivi.lehtinen@evl.fi

Kouvola

Ulla Tornainen

Savonkatu 40, 45100 KOUVOLA

matkapuh. 040-7463 444

sähköposti ulla.tornainen@evl.fi

Kuopio

Anna-Sofia Olkkola

Diakoniakeskus, Vuorikatu 21

puh. 040 484 8467

sähköposti anna-sofia.olkkola@evl.fi

Lahti

Päivi Rask

Käyntios. Vapaudenkatu 6, 1. krs,

15110 Lahti

puh. 044-7191 264

sähköposti paivi.rask@evl.fi

vastaanotto joka toinen ke klo 12.15-15,

parittomina viikkoina

Lappeenranta

Katri Smolander

Koulukatu 10 B, PL 45,

53101 Lappeenranta

matkapuh. 040 3126 322

sähköposti katri.smolander@evl.fi

Mikkelin rovastikunta

Anne Pöyry

matkapuh. 0400 143 419

sähköposti anne.poyry@evl.fi

Oulu

Anne-Mari Kyllönen

diakonissa/ Kuulovammaistyö

Keskustan seurakuntatalo,

os. Isokatu 17, 1. krs.

puh. 040-591 2657

sähköposti anne-mari.kyllonen@evl.fi

vastaanotto ma ja to klo 9-11

Skype ti klo 9-11 kannemari

Pori

Minna Taimi

Seurakuntatyön erityispalvelut

Eteläpuisto 10 B, 2. krs., 28100 Pori

matkapuh. 0400-309 761

sähköposti minna.taimi@evl.fi

Savonlinnan rovastikunta

Jukka Rahikainen

matkapuh. 044-776 8011

sähköposti jukka.rahikainen@evl.fi

Seinäjoki

Tanja Salo

Ala-Kuljunkatu 1 A, 60100 Seinäjoki

puh. 06 4184 272

matkapuh. 050-570 6152

sähköposti tanja.salo@evl.fi

Tampere

Sirpa Toivo

Diakonia ja yhteiskuntavastuu

PL 226, Näsilinnankatu 26,

33101 Tampere

matkapuh. 050-561 1028

sähköposti sirpa.toivo@evl.fi

vastaanotto: ti klo 10-12

Tampere

Taru Varpenius

sairaalapastori

TAYS

matkapuh. 050-5702 079

sähköposti taru.varpenius@evl.fi

Turku

Kristiina Wallenius-Penttilä

Diakoniakeskus

matkapuh. 040-341 7279

sähköposti kristiina.wallenius@evl.fi

päivystys ti klo 11-13 ja to klo 13-15

Vaasa

Sanna Ala-Välkkilä

PL 78, Vaasanpuistikko 3 E, 2. krs,

65101 Vaasa

puh. 06-3261 265

matkapuh. 044 4808 265

fax 06-3261 449

sähköposti sanna.ala-valkkila@evl.fi

päivystys: ti klo 9-11

Vaasanpuistikko 3 E

Vantaa

Seija Einola

PL 56, 01301 Vantaa

puh./gsm. 050-338 6212

sähköposti seija.einola@evl.fi

päivystys: ti klo 9-11 Koskikeskus,

Vernissakatu 4

ja joka toinen torstai

(parillinen viikko)

klo 14-16 Virtakirkko,

Rajatorpantie 8.

Kuurojen Lähetys ry.

Mirva Kulmala

Läntinen Pitkätatu 22 A 3, 20100 Turku

matkapuh. 045-318 6377

sähköposti mirva.kulmala@kuurojenlahetys.fi

pankkiyhteys Danske Bank FI62 8000 1500 2853 59

FP02

Osoitteenmuutos sähköpostitse: **arja.kunnala@evl.fi**
tai osoitteella Arja Kunnala, PL 210, 00131 Helsinki.

Kuurojenpakit

Helsingin piiri
Janne Rissanen
Käyntiosoite: Helsingin seurakunta-
yhtymä, Kolmas Linja 22B,
00530 Helsinki
matkapuh. 050 3711314
(tekstiviestit)
sähköposti janne.rissanen@evl.fi

Lapuan piiri
Marja Saukkonen
Lapuan hiippakunnan toimisto
Kauppakatu 19 C, 3. krs., 40100
Jyväskylä
puh. 0400-241401
(videopuhelut vain Skypen kautta)
fax 014-211421
sähköposti marja.saukkonen@evl.fi
skype marja.kuurojenpappi
Facebook Marja Kuurojenpappi Saukkonen
Twitter Marja Kuurojenpappi
*Vastaanotto toimistolla ja kotikäynnit
sopimuksen mukaan.*

Mikkelin piiri
Seppo Laukkanen
Kirkkokatu 10, PL 122, 50101 Mikkelä
matkapuh. 050-3559 819
sähköposti seppo.laukkanen@evl.fi

Oulun piiri
Päivi Liiti
Ojakatu 1, PL 85, 90101 Oulu
puh. 044-7555554
sähköposti paivi.liiti@evl.fi
Kotisivut: oulunhiippakunta.evl.fi/
tyoalat/viittomakielinen-tyo/
*Vastaanotto ja kotikäynnit sopimuksen
mukaan.*

Porvoon piiri
Maria Lindberg
KCSA, Eteläranta 8, PL 210,
00131 Helsinki
matkapuh. 050-342 7129
sähköposti maria.lindberg@evl.fi

Turun piiri
Petri Majatie
Hämeenkatu 13, 20500 Turku
matkapuh. 0400-824 039
sähköposti petri.majatie@evl.fi
päivystys: tiistaisin klo 10.00-12.00

Kirkkohallitus
Maria Lindberg
KJY, Eteläranta 8, PL 210, 00131 Helsinki
matkapuh. 050-342 7129
sähköposti maria.lindberg@evl.fi

Taitto ja paino: Grano Oy

Aineisto seuraavaan lehteen toimitettava
10.11.2019 mennessä: maria.lindberg@evl.fi.
(tekstit mielellään sähköpostissa, kuvat
liitetiedostoina)

SUOMEN[†]
EV. LUT.
KIRKKO